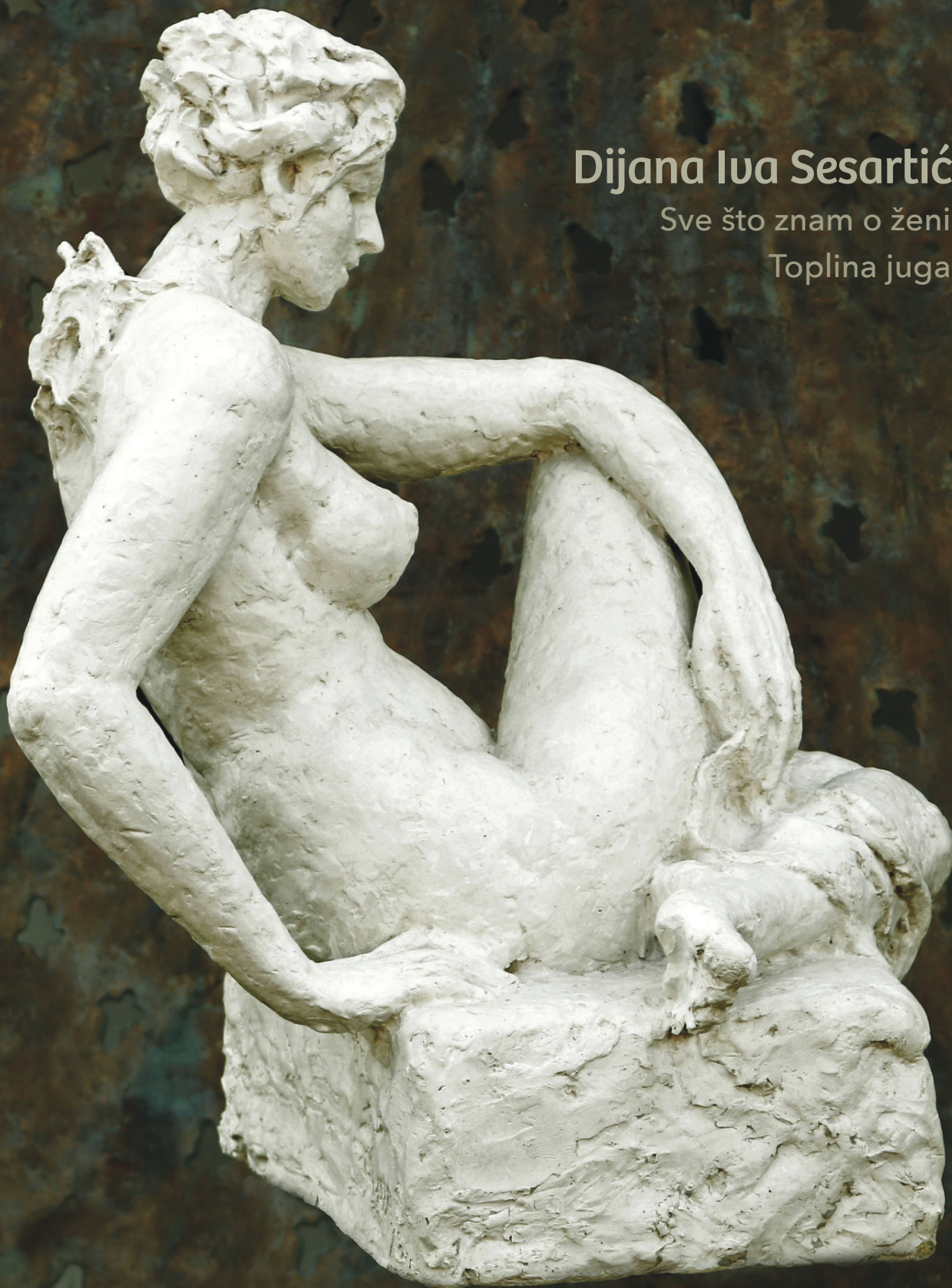

Dijana Iva Sesartić

Sve što znam o ženi

Toplina juga

Dijana Iva Sesartić

Galerija Fritzi, 26. ožujka – 20. travnja 2019.

Kiparsko umijeće i istraživački zanos akademske umjetnice Dijane Ive Sesartić više od dvadeset godina obogaćuje hrvatsku likovnu scenu opusom tradicionalne skulpture čija se sloboda očituje u smjelim odmacima, postmodernističkim odjecima i vrlo suvremenom vizualnom jeziku. Estetska vrijednost sadržajne i stilske cjeline izložbe u Galeriji Fritzi svoje polazište nalazi u sukusu autoričina senzibilitetom protkana kontinuiranog stvaralaštva. Kao jedna od malobrojnih žena kiparica, D. I. Sesartić svoj je vrijedan i ustrajan rad gradila individualnim umjetničkom credom koji ju je vodio do moćnih umjetničkih ostvarenja čije je ishodište pronašla u povijesnom, povijesno-umjetničkom i religioznom ikonografskom čitanju. U glazbi, plesu, filmu otkrila je bogate svjetove koji su je nagnali da stvara nove, intuitivno drugačije vizije. Riječ je o vrsnoj kiparici koja svoje snage usmjerava i u borbu za adekvatno pozicioniranje kiparstva, za autore čiji se predan i često puta mukotrpan rad ne vrednuje i ne afirmira na dostojan im način. Jedinstvenim umjetničkim izričajem, s mnogo karaktera, umjetnica je publici poznata po tematikama ljudskog lika modeliranog u gipsu, glini, po brončanim odljevima kao i instalacijama u pocinčanoj aluminijskoj žici. U struci i široj javnosti Sesartić je hvaljena za izvedbe preko sto dvadeset studioznih portreta, mnoge javne spomenike diljem Hrvatske i inozemstva – biste u Rimu, Austriji (Celindof) i Sloveniji, kao i cikluse djela sakralne tematike spajajući u opusima sinergičnu ljepotu prirode i čovjeka.

Poetika skulpture Dijane Ive Sesartić, utkana u koncepte figurativnog, izrasta iz klasičnog izraza u kojem se isprepliće realističnost i stilizacija. Nadahnuta ljepotom i unutarnjom snagom žene autorica vješto artikulira zaobljene linije nagog tijela kao dio prirode same, propitujući pozicije i uloge žene, majke, radnice, stvarateljice. Samosvjesne, senzualne i slobodne, poput umjetnice, one su borkinje i simboli ženske snage. Povijest umjetnosti zaokupljena je odavna bila arabeskama ženske figure u interpretativnim mislima i djelovanjima mnogih umjetnika. Tehnikom modelacije autorica oblikuje nježne, krhke i sanjive aktove, suptilne erotične vibrantnosti. Figura žene, iako suvremena, intonirana je arhetipskim, mitskim i ikoničkim obilježjima, u dualizmu božanskog i ljudskog. Nezaglađene taktilne površine, oble ritmične forme zaigranog volumena, bez suvišnih narativa, u likovnom su izrazu neposredno, poput Afrodite (grč. riječ aphros – pjena), božice ljubavi i požude, rođene iz pjene uskovitlane stvaralačke misli. Melankolično senzualne, u meditativnom previranju svojih težnji,

daju naslutiti skrivena značenja na kojima leži primat vješto modeliranih proporcija. U metamorfozi tijela kao hrama ljubavi kiparica ženi u drugom stanju prisvaja auru uzvišenosti i novog života. Personifikacijom Venere, rimske božice ljepote i ljubavi, Sesartić stvara reminiscenciju na mitske realije prapovijesnih figurina s atributima plodnosti u magijskom obraćanju. Zaogrute velom vlastitih iskustava, baš poput kipova Donna velata¹, aktovi putenih ženskih figura nepresušno su vrelo žive autoričine kreacije. Nematerijalno ispred prolaznog, svjetovnog i (s)tvarnog.

Perceptivni momenti, ovisni o kutu gledišta, svjetlosti i sjeni, upotpunjuju doživljaj ekspresivnih skulptura – recepcija djela i konotativna razine u znanju, iskustvu i senzibilitetu su promatrača.

Antička filozofija umjetnosti otvorila je pitanja opažamo li čulima, razumom ili pak dušom, što je ljepota – ideja, dobrota ili usklađenost s proporcijama kozmosa, ljudskoga tijela, pravila i zakona; je li umijeće prikazivanja imitacija, re-kreacija, euritmija – ritmički red, pokret... Mnoga tumačenja u umjetnosti toga doba prisutna su i danas. Ljepota je subjektivna, duhovna, unutrašnja stvar. Ono vanjsko, osjetilno samo je refleks unutrašnjeg i na njemu se zasniva. Kiparica Dijana Iva Sesartić ideju gradi na bogatim antičkim uzorima, vještinu na temeljima tradicije nudeći odmake ka suvremenoj interpretaciji i vizualizaciji emocije. Koristeći široku paletu materijala i tehnika, koji se razlikuju po načinu obrade i tretmanu površine, poput gipsa, bronce, pocinčane žice, kamena, drva, assemblage-a u punoj plastici ili reljefu autorica prostor ispunjava harmoničnim radovima koji u tišini progovaraju.

¹ Skulpture alegorijskih prikaza Vjere s koprenom preko lica. Transparentni antikizirajući veo postaje učestali motiv u profinjenoj vizualnoj kulturi Venecije u Settecentu gdje ga kao kiparsku novost uvodi skulptor A. Corradini (Venecija, 1688. – Napulj, 1752.). Djelomična pokrivenost lica velom, koji je označavao čistoću, skrivenu ljepotu i posvećen život, u mediteranskom je kulturnom krugu prisutna još od antičkih vremena.

Miješanjem diverzivnih formi umjetnica se otvara novim prostorima kiparske i slikarske materije referirajući se na stilska ostvarenja europskog kiparstva druge polovice 19. i prve polovice 20. stoljeća i eminentne protagoniste poput A. Rodina, A. Maillola, G. Minnea, H. Arpa, H. Moora i drugih. Ili na, ne manje vrijedno, nasljeđe naše zemlje i velikana I. Meštrovića, F. Kršinića, A. Augustinčića... U tekstu *Skulptura u službi sakralnog* Sesartić ističe: „Kiparstvo nosi u sebi, velikom sugestivnom snagom, dramu ljudskog življenja. Možda više negoli druge umjetnosti. Kad kipar snagom modeliranja, odnosom masa i ploha, ritmom volumena, postigne unutrašnju konstrukciju stvarnosti, neminovno osjeti zadovoljstvo duha. To je trenutak koji je duboko surov i istinit. Trenutak kada iznad same želje da nevidljivo učini vidljivim i materijalizira neprolazno u prolaznom, sve doživljava svoj obrat. To je trenutak kada djelo nadilazi samog kipara, umjetnika, i zaživi svojim životom!”²

Složene i višedimenzionalne linije, poput metafora za misaone procese, formirale su izvijena plesnim pokretnom definirana tijela u naletu energije i rasta. To su objekti nastali u pocinčanoj aluminiskoj žici koji se doimaju kao prostorni crteži u materijalu. Dematerijalizacija žice koja više nije samo manipulativna materija nego meko zaobljeno žensko tijelo čiji pokret stremlji ka slobodi. Nemir, tjeskoba u jednom trenutku, elegancija, zanos u drugom. Konstruktivno, objekti su višestruko sagledivi, vrlo transformativni u svom dinamičnom protezanju u prostor. Perforirana struktura metalne mreže postaje gotovo reljefna kompozicija podatna za igru sjena, za igru čija pravila određuje svjetlost i kretanja promatrača. Modificirana skulptura, pomalo apstrahirana, izlazi iz zadanih okvira tražeći drugačije izražajne mogućnosti. Dualnost skulpturalnog objekta na zidu istraživački je način promišljanja o suvremenom kiparskom ne samo vizualnom nego i misaonom prostoru. Likovni kritičar A. Filipić napisao je povodom kiparičine izložbe žičanih instalacija *Pred(f)okus*, koja se 2006. godine održala u galeriji Kula u Splitu, sljedeće znakovite riječi: „Ako vas vaša navika uputi da ovaj duhovni sklop, da ovu instalaciju pokušate rekognoscirati umom nećete pogriješiti. Međutim, pomaknete li centar recepcije bliže srcu vaš će ‘ulov’ biti bogatiji, a doživljaj cjelovitiji.” Suvremeno kiparstvo pribjeglo je zamkama vizualne kulture u konceptualnim kolovratima gdje se gubi vještina modeliranja, klesanja, oblikovanja volumena i igre s prostorom. Ideja i sloboda interpretacije u naravi suvremene produkcije sasvim je legitimna i poželjna, no iskonska vrijednost estetike kiparskog oblikovanja nije iluzija prošlih vremena.

² Sesartić, D. I., (2006.) *Skulptura u službi sakralnog*. U: *Služba Božja – liturgijsko pastoralna revija*, Vol.46 No 1. Dostupno na: https://hrcak.srce.hr/index.php?show=clanak&id_clanak_jezik=136814

Suvremenost antropomorfnih oblikovanja za Dijanu Ivu Sesartić oživotvorenje je istinskog iskustva. Osobne introspekcije koje izrastaju iz estetičnosti kao intrinzične datosti djela. Igra je to metajezikom koji nije samo racionalno saglediv nego i emocionalno spoznatljiv. Spoznatljiv u voluminoznosti pokreta zaustavljenog u trenutku slobode koji vječno traje.

Martinela Dragičević

Kupačica I, 2009., bronca, 18 x 21 x 23 cm

Igra s plodom, 2016., impregnirani gips,
biljke, vosak, 81 x 38 x 27 cm

Bijeg, 2013., impregnirani alabaster,
parafinski vosak, 95 x 59 x 43 cm

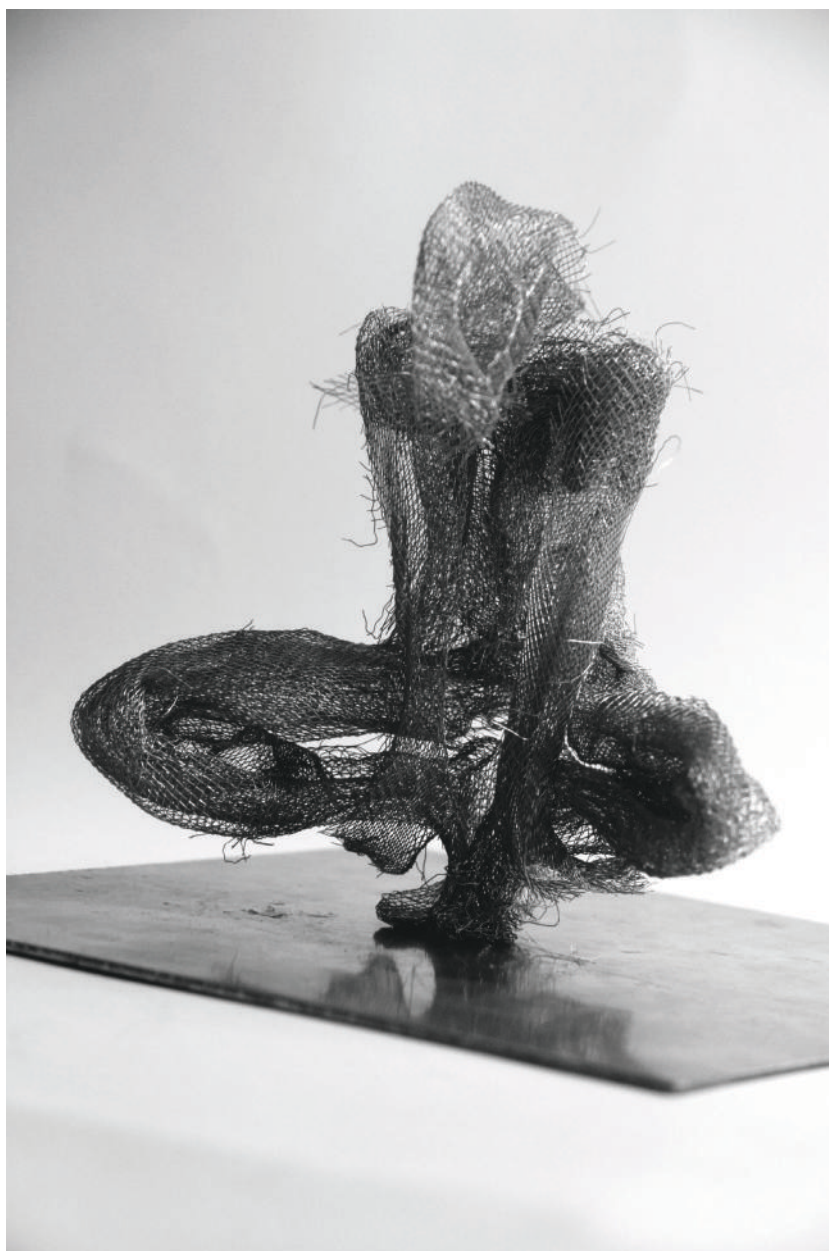
Jobica, 2013., impregnirani gips, parafinski
vosak, 50 x 37 x 27 cm

Kupačica II, 2009., bronca
29,7 x 18 x 21 cm

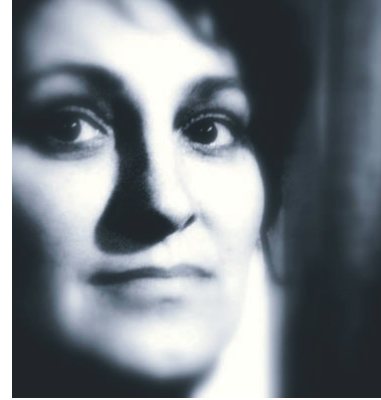
Skrivena, 2013., impregnirani gips, parafinski vosak
39 x 30 x 28 cm

Citura, 2015., aluminijška mreža,
47 x Ø x 50 cm

BIOGRAFIJA

Dijana Iva Sesartić rođena je u Zagrebu 1966. godine gdje je završila osnovnu i srednju školu. Studirala je na likovnim akademijama u Sarajevu, Pragu i Zagrebu. Diplomirala je kiparstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu u klasi prof. Stanka Jančića. Studijski je boravila u Stuttgartu, Rimu i Firenci. Autorica je niza skulptura u javnim prostorima od kojih su neki u Splitu i bližoj okolici; Žena s ribom – Otok Hvar, Sućuraj, Andeo Rafael – Vranjic kod Solina, Sv. Dujam – Etnografski muzej, Split, Sv. Liberan – Crkva na Mejašima, Sv. Nikola – Sućuraj na otoku Hvaru, Bista Marka Marulića – Sjemenište splitske nadbiskupije, Plaketa Fabjan Kaliterna – Muzej sporta Split, Portal crkve Gospe Lurdske – Bijeli Vir, Poprsje nadbiskupa Frane Franića – Domus Croata Ivan Mertz, Rim, skulptura Gospe Kraljice mučenika - Crkva solinskih mučenika, Solin i dr. Više od dvadeset godine izlaže samostalno i sudjeluje na brojnim domaćim i međunarodnim, skupnim, tematskim, žiriranim izložbama, likovnim kolonijama, kiparskim simpozijima i likovnim susretima. Idejna je začetnica i suosnivačica bijenalne izložbe Salon suvremene sakralne likovnosti – IVODULČIĆ u Splitu. Dobitnica je prve nagrade III. Hrvatskog trijenala autoportreta "Identiteti" Galerija Prica, Samobor 2014. Članica je HDLU-a Zagreb od 1996. godine, HULU-a Split od 1998., članica Matice Hrvatske od 2009., a HZSU-a od 2011. godine. Živi i radi u Solinu.

Kontakt

Adresa: Kneza Trpimira 13, 21210 Solin

E-mail: divase.solin@gmail.com

<http://pictify.com/user/divase>

Impressum:

Izdavač: Lošinjki muzej

Za izdavača: Zrinka Ettinger Starčić

Autorica teksta: Martinela Dragičević

Postav izložbe: Martinela Dragičević

Likovno oblikovanje i grafička obrada: Anton Horvatić

Prijevod: Bernard Solis

Autor fotografija: Lucija Sesartić

Tisak: Kolor klinika, Zagreb

Naklada: 150

Mali Lošinj, ožujak 2019.

Naslovnica: **Minerva**, impregnirani gips, parafinski vosak, 71 x 53 x 51 cm,

Zadnja strana: **Venera**, impregnirani gips, parafinski vosak, 67 x 23 x 26 cm

